



# ZEPTEJ SE MOŘE

Ivana  
Andrews

KLOKAN



edice  
*KIO* KAN

Copyright © Ivana Andrews, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít  
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného  
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací  
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Ivana Andrews, 2019

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-118-1

*Mamince*

# Kapitola 1

„Paní vedoucí, můžu mluvit?“ ozval se v telefonu vysoký hlas Sary Coleové, recepční v pětihvězdičkovém hotelu Barclay, poskytujícím hostům své služby v samém centru rakouské metropole, jen pár kroků od velkého městského parku a v dosahu většiny významných památek.

„Co se zase děje, Saro?“ otráveně se zeptala Sophie. Špatnou náladu měla proto, že v poslední době nedělala nic jiného, než řešila potíže s personálem. Byla to její práce. Kromě organizace a řízení činnosti pracovníků recepce a dalších úkonů s tím spojených měla také na starost řešení reklamací a stížností zákazníků. A s těmi se v poslední době roztrhl pytel. Chápala kolegu z personálního oddělení, že sehnat kvalitní pokojské a poslíčky je v dnešní době takřka nemožné, ale... krucinál! Málem bouchla pěstí do stolu. Jeho neschopnost odnáší ona. Ona má na starost nespokojenost hostů, ona s nimi musí jednat, ona se musí omlouvat a slibovat nápravu a ona je pak také terčem kritiky ředitele hotelu, kterému musí předkládat statistiky stížností a způsob jejich řešení! Zhluboka se nadechla a zaposlouchala se do Sařina monologu. No jistě, opět špatně umytá vana, vlasy na kachlíčkách a nevyluxováno.

„Který pokoj?“ zeptala se úsečně.

„Tři sta jedenáctka, zase ta mladá holka, ta Španělka nebo Portugalka Maríia. Paní vedoucí, to je skoro pořád. Obden si hosté stěžují na její práci,“ připomenula jí Sara.

„Já vím, Saro, už jsem několikrát říkala na personálním, ať ji propustí. Tvrdí mi, že nemohou, jinou prý neseženou. Pošlete mi ji sem. Zkusím jí ještě jednou domluvit,“ poprosila Sophie a položila sluchátko. S povzdechem se zabrala do kontroly vedení evidence ubytovaných hostů za minulý měsíc a porovnávala ji s objednávkami a tržbami. Ani nepostřehla, že se ozvalo tiché zaťukání. Teprve když se otevřely dveře, vzhlédla.

„Dobrý den, já klepala,“ hlásila hned ve dveřích velmi štíhlá tmavovlasá dívka v hotelovém stejnokroji pokojské, vypadající stěží na osmnáct let.

„Ach, neslyšela jsem. Pojdte dál, Maríó, posaďte se, prosím,“ řekla unaveně a ukázala na židli naproti. Maríá malými krůčky došla k židli a posadila se na její okraj. Ruce složila do klína a nervózně poposedla.

„Víte, proč jste tady?“ pohlédla na ni Sophie a narovнала si brýle. Snažila se nosit je co nejméně, byla totiž přesvědčena, že jí nesluší. Ve skutečnosti zvýrazňovaly její obličej a dodávaly jí jakousi přisnost a vážnost, což se zrovna teď hodilo.

Maríá kývla. „Pán stěžuje. Ale já uklidit! Všechno uklidit správně!“ řekla, a aby dodala svým slovům váhy, udeřila se zaťatou pěstí do prsou. „Pak odejdu, a pán za hodinu chce uklidit znovu. Já řekla: nemůžu, musím uklidit jiné pokoje. A pán řekl, že bude stěžovat na mě. Já uklidit!“ zafňukala a schovala obličej do dlaní.

„Maríó, když pán řekne, musíte uklidit. I kdyby to říkal pětkrát za sebou. A koupelna se musí jen lesknout. Rozumíte?“ naklonila se k ní přes stůl Sophie.

„Já rozumím. A kdo uklidit jiné pokoje? Zase budou stěžovat!“ přerývaně řekla pokojská a utírala si usazené oči do zmuchlaného kapesníku.

„Když ta situace nastane, dáte vědět vaší vedoucí. Ona pošle někoho jiného. Pochopila jste?“ Pokojská kývla, že rozuměla. „Už běžte. A nechci na vás slyšet žádné stížnosti, jinak

se s vámi budeme muset rozloučit!“ Pokojská kvapně vstala a s díky zmizela za dveřmi.

Sophie si sundala brýle, položila je na kupu lejster na stole a promnula si unavené oči. Únava, ta neskutečná únava, která na ní ležela jako olovený příklop. Vstala a otevřela okno. Do kanceláře rázem začal proudit čerstvý vzduch prosycený vůní kvetoucích keřů. Naklonila se z okna a udiveně se rozhlédla. Ani si toho nevšimla – jaro bylo v plném proudu. Pěnišníky v blízkém parku kvetly naplno a do kanceláře pronikala vůně žlutých azalek a bílých květů keřů tavelníků s větvemi skloněnými až k zemi. Ani nevím, jak je venku krásně, pomyslela si. Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Vtom uslyšela, jak dveře klaply, ale než se stačila otočit a zjistit, kdo je tím neznámým vetřelcem, oči jí zakryly něčí ruce. Prchavý úsměv, který se před chvílí objevil na její tváři, pohasl.

„Frede! Přece jsem ti říkala, že sem nemáš chodit. A už vůbec ne bez zaklepání. Co kdybych tu měla jednání?“ rozlobila se Sophie a stáhla jeho ruce z očí.

„A máš? Nemáš!“ křenil se kulaťoučkový muž, stejně vysoký jako ona a o něco starší, který už začínal předčasně plešatět. Sophie bezmocně pokrčila rameny a nastavila tvář k polibku. Fred se pohodlně uvelebil v křesle u konferenčního stolu a přešel pohledem po cukřence a talířku sušenek.

„Kafíčko by nebylo?“

Sophie se s povzdechem naklonila nad stůl a zmáčkla tlačítko. „Judito, prosím vás, můžete nám přinést dvě espressa a mléko? Děkuji.“

Sedla si do druhého křesla a s úlevou se opřela o měkké polstrování. Přehodila nohu přes nohu a po chvíli váhání sáhla po máslovém kolečku.

„Co tě sem přivádí? Doufám, že máš k návštěvě pádný důvod. Mám kupu práce,“ zamumlala s plnou pusou. „Jo,“ zvedla ruku a namířila ukazovák na jeho obličej v okamžiku, kdy Fred otevřel ústa k odpovědi, „a nechci slyšet tu ohraňnou písničku, že se mám oblékat víc podle poslední módy!“

Fred zvedl ruce v obranném gestu. „Jen jsem tě chtěl pozvat na premiéru nově nastudované opery *Carmen*, když máš ty narozeniny. Je to výjimečná příležitost, jen tak někdo se tam nedostane,“ vysvětloval samolibě a kriticky si prohlížel své nehty, čerstvě upravené od manikéra.

Sophie zaváhala. Na přátelství s Fredem bylo úžasné to, že ji zavedl mezi společenskou smetánku, na různé premiéry, plesy a benefiční akce, kterých by se sama nikdy účastnit nemohla. Fred nepracoval, jen užíval peněz ze svěřenského fondu, který mu zřídila jeho babička, vdova po obchodníkovi se dřevem. Její manžel dokázal svou pílí, dobrými obchody a trochou spekulace na burze shromáždit značné jmění a Fred měl po dosažení věku pětatřiceti let dostat zbytek dědictví uloženého právě ve svěřenském fondu. Podle babičky byl tento věk tím správným na to, aby se o majetek Fred začal starat sám. V případě Freda o tom Sophie velmi pochybovala.

„Kdy se to koná?“ zeptala se s očima upřenýma na šálek kávy, který jim před okamžikem postavila na stolek sekretářka. Vzala do ruky titěrnou lžičku a bezmyšlenkovitě začala míchat.

„Už zase? Proč mícháš to espresso, když si do něj nedáváš ani mléko, ani cukr?“ zamračeně ji napomenul Fred. „V sobotu v sedm večer,“ dodal, když s omluvným gestem odložila lžičku na talířek.

„Ty zase tou lžičkou cinkáš o hrnek, jako bys chtěl vyhlásit poplach,“ přisadila si Sophie. „V sobotu v sedm? To by asi šlo, půjdu ráda, díky,“ souhlasila a konečně se usmála.

„A vezmi si něco pěkného na sebe, třeba ty stříbrné šaty, ty ti moc sluší,“ připomněl Fred a začal se zvedat k odchodu. Vestoje dopil poslední doušek silné kávy, přátelsky Sophii objal a ode dveří zamával. „Vyzvednu tě v půl sedmé u tebe doma!“ zavolal, když za sebou zavíral.

Pokrčila nos a s nechutí se zvedla z křesla. Poté co ukončila rozpis služeb pracovníků recepcie na příští měsíc, podí-



vala se na hodinky. Nevěřicně zírala na malou ručičku, která ukazovala osmou hodinu. Velká už byla skoro u dvanáctky. Prudce vstala od stolu a udělala pár cviků na protažení. Vypnula počítač, do kabelky hodila mobil a po krátkém rozmyšlení přidala ještě pár dokumentů týkajících se nových smluvních podmínek na ubytovací služby, které si chtěla ještě před spaním prostudovat. Přelétla pohledem kancelář a přibouchla dveře.

V předsíni svého dvoupokojového bytu s úlevou sklepla z nohou lodičky. Dlažba na podlaze příjemně chladila trochu oteklé nohy, které byly celý den uvězněny v botách na podpatku. Sophie pověsila na ramínko sako a sukni a jen tak, v punčochách a halence zapnula konvici s vodou na čaj. Z ledničky vyndala kuřecí salát ze včerejšího dne. Nabrala sousto na vidličku a s požitkem vložila do úst. Ještě lepší než včera, usoudila a druhou rukou uchopila konvici s vroucí vodou a zalila si pořádný hrnek ovocného čaje. Než se čaj vyluhoval, stihla rychlou sprchu.

Zahalená do dlouhého froté županu s modrými kvítky si donesla večeři na konferenční stolek k televizi a pustila si zpravodajský kanál. Soustředěně sledovala informace moderátorů zpráv o dění doma i ve světě a bezmyšlenkovitě nabírala vidličkou salát z misky. Když moderátor ohlásil sportovní zprávy, s údivem zjistila, že je nádoba prázdná. Další komentáře a hodnocení fotbalového mistrovství světa ji ukolébaly do tvrdého spánku.

Probudila se v okamžiku, kdy hlasatelka oznamovala půlnoc a přála všem divákům úspěšný nový den. Zděšeně se posadila. Chtěla přece ještě prostudovat ty nové smluvní podmínky! Zítra je schůzka vedení hotelu, ředitel bude chtít znát její názor a návrhy na případné úpravy. Nedá se nic dělat.

Zalovila v tašce a vytáhla složku papírů. Sedla si k pracovnímu stolu a rozsvítila lampičku. S povzdechem uchopila tužku a otočila první list.

No, nakonec to docela šlo, řekla si po hodině práce a spokojeně prolisovala složku s poznámkami, které si na okraj napsala. Slastně se protáhla. Teď může jít s klidným svědomím spát.

„Máte ještě něco?“ zeptal se ředitel hotelu Barclay a rozhlédl se po svém týmu, který seděl v jeho pracovně u podlouhlého stolu z tmavého dřeva, na němž se povalovaly různé dokumenty a šálky s dopitou kávou. Sophie váhavě zvedla ruku.

„Ano, slečno Walkerová?“ povytáhl obočí ředitel a vyčkávavě se na ni zadíval. Byl to asi šedesátník menší postavy s bříškem a téměř lysou hlavou. V jeho kulatém obličejí svítily bystré šedomodré oči, kterým nic neuniklo. Neunikl jim ani neklid a nejistota vedoucí recepce, která se přihlásila o slovo.

„Ráda bych upozornila na dlouhodobé problémy, které máme s personálem. Konkrétně s pokojskými. Množí se na ně stížnosti ohledně kvality a frekvence úklidu pokojů,“ prohlásila a vyzývavě upřela oči na personálního ředitele. Její kolega, štíhlý, vždy perfektně oblečený čtyřicátník s protáhlým liščím obličejem a rezavými řídkými vlasy, zbrunátněl.

„Chcete snad říct, že je to moje vina?“ ohradil se zvýšeným hlasem.

„Výběr personálu je přece vaše kompetence,“ pokrčila rameny Sophie a začala si pohrávat s tužkou.

„No dovoďte!“ Personální ředitel se nadzvedl na židli. „Chcete snad říci, že svou funkci vykonávám špatně?“ zapíštěl a pohlédl na ředitele hotelu, jako by od něj očekával pomoc.

„Jen klid,“ zvedl ruku ředitel, „z toho vás přece nikdo neobviňuje. Tady paní kolegyně chtěla jen říci,“ kývl na Sophii, která také přikývla, „že byste měl věnovat výběru personálu maximální pozornost,“ znovu se podíval na Sophii, která

dala najevo svůj souhlas, „a třeba se i osobně přesvědčit, zda svou práci skutečně ovládají.“

„Všichni, které přijímáme, mají vynikající doporučení z předchozích zaměstnání,“ zabručel personální ředitel a ošil se. Sophie věděla proč. Některé pokojské, jako třeba Maríia, byly tak mladé, že tohle byla určitě jejich první pracovní zkušenost a doporučení mohly mít leda tak od maminky. Z pohledu ředitele hotelu bylo zřejmé, že si toho je vědom také.

„Co navrhuje?“ obrátil se na Sophii.

„Není to v mé kompetenci, ale...“ zamyslela se, aby zformulovala svou odpověď. Samozřejmě věděla, jak by to dělala ona, být na místě svého kolegy. „Navrhuji, aby všechny nové pokojské, ať už mají doporučení nebo ne,“ po očku pohlédla na personálního šéfa, „prošly zaučením zkušené pokojské po dobu minimálně jednoho týdne a pracovaly pod dohledem s tím, že jejich práci bude každodenně kontrolovat i v následujícím měsíci.“

„To ale bude neskutečně drahé, paní kolegyně!“ zvedl se na židli personální a začal mávat rukama. „To nemyslíte vážně! Na úklid jednoho pokoje tak budeme potřebovat místo jedné hned dvě pracovní síly! Pane řediteli,“ obrátil se na ředitele hotelu, „vy s tím souhlasíte?“

Ředitel kývl hlavou. „Souhlasím. Samozřejmě jen po omezenou dobu, než se kádr našich zaměstnanců stabilizuje. Host je pro nás nejdůležitější, pane kolego,“ řekl směrem k personálnímu řediteli, který vzteky neviděl, „a musíme udělat všechno, co směřuje ke zkvalitnění našich služeb. I když to bude stát o něco víc,“ dodal a povstal. „Končím dnešní poradou. A vy,“ ukázal na brunátného personalistu, „vy mi donesete návrh opatření v tom duchu, o kterém jsme teď hovořili. Rád bych ho viděl. Děkuji vám všem za vaši práci,“ pokývl a gestem dal všem přítomným najevo, že porada skončila.

„To si nenechám líbit! Ještě uvidíte!“ zasyčel personální ředitel do ucha Sophii, když jí dával přednost ve dveřích.

„Prostě jen dělejte pořádně to, co máte,“ dovolila si říct a proklouzla na chodbu. Rychlým krokem došla ke dveřím své kanceláře a přivřela je nasupenému kolegovi před nosem. Ten na chvíli zaváhal, jestli si to s ní má vyřídit okamžitě, ale potom se ušklíbl. Však se příležitost najde! Otočil se na podpatku a s pomstychtivým výrazem pokračoval do své svatyně.

Sophie otevřela okno kanceláře dokořán a zhluboka se několikrát nadechla, aby uklidnila své divoce bušící srdce. Byla si vědoma toho, že si právě vytvořila nepřítele na život a na smrt. No a co, pohodila hlavou, přece to nebude pořád odnášet jen ona. Ať si personální také nese svůj díl zodpovědnosti! Oživila počítač a pustila se do práce.

## Kapitola 2

Martin Barton se mírně zhoupł ve svém křesle a promnul si spánky. Už pěknou dobu ho bolela hlava. To je z toho neustálého vyzvánění telefonů, usoudil. Bez asistentky, která nedůležité hovory vyřídila sama, byl úplně ztracený. Vlastně od rána nedělal nic jiného, než zvedal sluchátko, odpovídal na více či méně hloupé dotazy a přepojoval hovory. I kávu si musel obstarat sám. Znechuceně se podíval na zbytek studené břečky z automatu na chodbě administrativní budovy v samém centru New Yorku. Kam na tu skvělou kávu Margaret chodí? Pokrčil rameny. Podezíravě se zadíval na tichý telefon. Snad už bude mít chvílku klidu a bude se moci pustit do práce. Klikl myší a obrazovka notebooku se rozsvítila. Sotva napsal pár vět, telefon se rozdrnčel znovu. Tentokrát to byl jeho mobil. Mrkl na displej. Tina! Co zase chce? Měl sto chutí hovor nepřijmout. Po tom, co mu bývalá přítelkyně provedla, neměl vůbec chuť se s ní bavit. Zamračil se.

„Ano, Tino? Co potřebuješ? A prosím tě rychle, nemám moc času. Chybí mi asistentka, jsem tu na všechno sám.“

„Oh, to mě mrzí. Ještě se zlobíš, čumáčku?“ zašveholila Tina.

Martin pevně sevřel rty a svaly v obličeji se napjaly.

„To už jsme si snad řekli. A nejsem žádný tvůj čumáček. Pokud si vzpomínám, rozešli jsme se. Tak co zase chceš?“ řekl úsečně.

„Chtěla jsem, no chtěla jsem se ti ještě jednou omluvit. Byl to takový úlet, víš? Jen chvilka slabosti. Pořád jsi na mě neměl čas a já jsem byla tak nešťastná a...“

„Opilá.“ dodal Martin. „Nechod' na mě s tím svým kňouráním. Jestli si myslíš, že mi přijde normální, že si odskočíš do postele k jinému chlapovi, tak tě vyvedu z omylu. Mně to normální nepřipadá. Tečka. Konec.“

„Ale miláčku, to vůbec nemůžeš tak brát, já se...“

Martin zmáčkl červené tlačítko. Tohle přece nemusí poslouchat! Stačilo, že... Z úvahy ho vytrhl zvuk telefonu. Po paměti sáhl po mobilu, pak si uvědomil, že zvoní ten kancelářský. Zvedl sluchátko.

„Kancelář firmy Holiday Time, u telefonu Martin Barton. Co pro vás mohu udělat?“ Chvilí poslouchal žádost volajícího a pak ho přepojil na obchodní oddělení. Položil telefon a vstal. Udělal pár kroků ke skleněné stěně a z dvaadvacátého patra mrakodrapu zamyšleně shlížel na město, topící se v ranní mlze, která se teď k poledni pomalu, ale jistě začínala rozpouštět. Bude nádherný teplý den, pomyslel si. A měl bych trochu vypnout. Někam si zajet. Tina měla vlastně pravdu. Tak trochu za tu její nevěru můžu i já, jsem pořád někde na cestách a na přítelkyni jsem neměl čas, uznal kajícně. Což ji samozřejmě vůbec neomlouvá! Na čele mu naskočila hluboká vráska. Jak si může myslet, že by se jejich vztah mohl obnovit? Nikdy! Zafal ruce v pěst. Telefon na stole poskočil a displej se rozsvítil. Ještěže jsem vypnul zvonění, spokojeně se pochválil Martin a přečetl jméno volajícího.

„Ahoj, tati, copak se děje?“

„Nazdar, synu. Jak to zvládáš bez asistentky?“

„Jo, jde to. Ale vlastně dělám její práci, na tu svou jsem od rána ještě nesáhl.“

„Nezajdeme na oběd?“

Martin stočil pohled na hodinky. „Proč ne? Hned?“

„Hned. Stav se pro mě v kanceláři.“

„Dobře, za okamžik jsem u tebe,“ ujistil ho Martin a ulehčeně se rozhlédl. Už žádné telefony! Rychle sbalil aktovku a přibouchl dveře kanceláře.

Ředitel a většinový akcionář firmy Holiday Time William Barton si spokojeně utřel ubrouskem ústa.

„Vynikající,“ pochválil oběd číšníkovi, který se k němu ihned přitočil. „Vyřídte kuchaři, že jsem si opravdu pochutnal. Dáš si kávu?“ obrátil se na syna. Martin němě přikývl. Odložil příbor a pokynul obsluze.

„Ještě jsem dnes žádnou nepil. Ta hnědá voda z automatu se za kávu považovat nedá.“

„Vypadáš unaveně.“ Otec si povšiml kruhů pod synovýmá očima a v jeho vlasech objevil pár šedin. Taky stárne, uvědomil si. Měl by si najít nějakou slušnou dívku a založit rodinu. Ale ne takovou jako tu předchozí, zamračil se. Je jeho jediným dědicem a jemu už také ubývají síly. Možná by se i on sám mohl poohlédnout po nějaké přítelkyni, se kterou by mohl trávit volný čas a možná i zbytek života.

Podíval se na ulici. Za velkými okny restaurace proudily davy lidí: hloučky mladých dívek v krátkých sukních a tričkách odhalujících pupík s piercingem, ženy v domácnosti s rukama plnýma nákupních tašek, studenti na skateboardech i spěchající manažeři v bílých košilích a tmavých oblecích, na tváři důležitý výraz. Potlačil nutkání vyběhnout ven a připojit se k bezstarostnému davu a jen tak chodit ulicemi velkého města, nahlížet do výkladních skříní nebo si zajít do bistra na kávu. Co jsem to...? Aha.

„Potřebuju zkontrolovat hotely a apartmány v jižní Evropě. Co kdybys jel se mnou?“ navrhl. „Mám takový dojem, že bys potřeboval trochu zvolnit.“

Martin zamyšleně pozvedl sklenici, v níž jiskřilo červené víno. „Rád. Stejně jsem si říkal, že bych měl někam vypadnout. Po tom extempore s Tinou...“ odmlčel se.

Otec se naklonil přes stůl a stiskl mu ruku. „Byla s tebou jen kvůli penězům, prokoukl jsem ji hned, když jsi mi ji představil. Dobře, že jsi to ukončil.“

Martin to nekomentoval. „Kdy chceš jet? Potřebuju ještě něco dodělat.“

„Příští týden?“ zkusil to otec.

„Tak příští týden. To už bude Margaret zpátky, zvládne to beze mě,“ souhlasil Martin. Přes tvář mu přelétl prchavý úsměv. V Pallaře kotví jeho kráska – malá bílá jachta, splněný sen klukovských let. Naposledy si s ní vyjel... vlastně už více než před čtvrt rokem. S Tinou. Byla to za rok zatím jeho jediná krátká dovolená. Zasníl se. Nádherné průzračné moře a členité pobřeží s četnými zátokami, kde se člověk mohl nerušeně natáhnout stranou od přeplněných pláží plných hlučných turistů. Vzpomněl si na malou písčitou pláž – svoje tajné útočiště, kterou ani Tině neukázal. Tvář se mu rozjasnila. Ano, přesně to potřebuje.



## Kapitola 3

V sobotu ráno si Sophie přispala. Zataženými závěsy na okně v ložnici jen matně prosvítal nový den. Na první pohled jí bylo jasné, že bude zataženo. Zívla, otočila se na druhý bok a zamumlala: „Ještě chvilku.“

Vzbudilo ji až vyzvánění telefonu na nočním stolku. Zašát-rala rukou po nadskakujícím přístroji a přiblížila ho k očím. Táta! Já zapoměla!

„Ahoj, tati,“ řekla a snažila se, aby z jejího hlasu nepoznal, že se právě probudila.

„No ahoj. Kde vězíš? Už jsme si s mamkou objednali kapučíno, nemohli jsme se tě dočkat!“ zahlaholil otec tak hlasitě, že musela telefon oddálit od ucha. Horečně vymýšlela výmluvu, proč nepřišla na plánovanou schůzku s rodiči do nákupního centra.

„Promiň, zdržela jsem se v supermarketu. V...“ podívala se na budík, „v deset bych mohla dorazit. Nevadí?“ Přes reproduktor bylo nezřetelně slyšet, jak se rodiče domlouvají.

„Dobrá,“ zaznělo po chvíli, „my si vypijeme kávu a počkáme na tebe. Pak bychom šli vybrat ten tvůj narozeninový dárek a zveme tě na oběd. Co tomu říkáš?“ Sophie rychle návrh odsouhlasila a ukončila hovor. Rovným nohama vyskočila z postele a běžela do koupelny. S nějakým roztahováním závěsů a větráním se teď určitě nebudu zdržovat, letělo jí hlavou, když stála ve sprše pod proudem vlažné vody a nanášela na vlasy štědrrou dávku šampónu.

Celá udýchaná se zastavila u stolku v kavárně v obchodním centru. „Ahoj, mami, ahoj, tati, omlouvám se,“ vysypala ze sebe a každému z nich vlepila pusou na tvář. „Jdeme?“

„Počkej, počkej, ty si jen tak přilítneš a ještě ke všemu pozdě a my se pak máme přetřhnout? Jen se hezky posad. Ještě musíme zaplatit!“ namítl otec klidně a odsunul jí židli.

„Ne, ne, popovídáme si u oběda. Doběhnu k baru a zaplatím, a vy se zatím nachystejte, ano?“

Než rodiče stačili cokoliv namítnout, Sophie už stála u barové pokladny a číšník jí podával účet s útratou.

„Tak jdeme,“ řekla a chytila každého z rodičů pod paží a společně vyrazili do útrob obchodního domu. Po dvou hodinách váhání, přebírání a chození z obchodu do obchodu si nakonec vybrala koženou kabelku v hnědobílé barvě, která se jí hodila k nedávno koupeným mokasínům. Otec zaplatil kabelku a podal jí tašku, do které prodavačka s úsměvem dárek vložila.

„Na! A dost už obchodů! Mám hlad jako vlk, jdeme se najíst,“ prohlásil rezolutně a zamířil k nejbližší restauraci. Sophie si oddychla, naštěstí to byla restaurace italská, kam i ona občas zašla na oběd. Měli tu vynikající fettuccine s česnekovo-parmazánovou omáčkou. Začaly se jí sbíhat sliny. Teprve teď si uvědomila, že vlastně v tom spěchu ani nesnídala. Výborné domácí těstoviny zapili skvělou kávou a v družném rozhovoru úplně zapomněli na čas.

„A Sophie, co tvůj osobní život? Žádný přítel?“ přerušila Sophie monolog o problémech s kvalitou pokojských a konfliktem s personálním ředitelem matka. Sophie jí byla hodně podobná. Stejně jako ona byla vysoká, štíhlá, měla světlé vlasy, souměrný obličej, trochu vystouplé lícní kosti, rovný nos a nádherně vykrojená ústa. Po otci zdědila průzračné modré oči orámované hustými tmavými řasami, ctižádost a nezdolnou povahu, která ji nutila pracovat do úplného vyčerpání. Matka měla vlasy zastřižené do delšího mikáda s platinovými melíry, aby zakryla šediny. Oči na rozdíl od

Sophie měla šedé, což dodávalo jejímu pohledu jakousi něhu a bezmocnost. Toho také, když bylo třeba, uměla náležitě využít. A Sophie jen s údivem zjišťovala, jak dokonale si její matka omotala otce kolem prstu a jak se poslušně podřizuje jejím přáním, aniž by si to uvědomoval.

„Ne,“ řekla Sophie neochotně a natáčela si přitom na ukazovák pramen svých dlouhých rozpuštěných vlasů stažených z obličeje jen tmavou širokou čelenkou. „Ale jdu s Fredem na premiéru opery *Carmen*, dnes v sedm,“ dodala.

Matka se zamračila a pohlédla na otce, který si jako jediný objednal zákusek a s požítkem vkládal do úst sousta panna cotty s jahodovo-malinovým přelivem.

„Měla by sis konečně najít pořádného přítele, když se Fred nedokáže vyjádřit. Už nejsi nejmladší a my bychom se rádi dočkali vnoučat. Tak řekni něco,“ strčila do manžela. Sophie zakoulela očima. To jí tak ještě scházelo! Zase přednáška!

„Určitě to bude výjimečný zážitek. Můžeš být ráda, že máš takového kamaráda,“ zamumlal s plnou pusou otec, jako by nebral matčiny řeči na vědomí, a dál se věnoval konzumaci dezertu. Matka jen obrátila oči v sloup a povzdychla si. Otec dojedl a spokojeně se pohladil po mírně vystouplém břiše.

„Tak, děvčata moje, můžeme jít. Pro dnešek už toho bylo dost, že maminko?“ obrátil se na manželku a poplácal ji po stehně. Ta se zamračila, složila ubrousek, který měla rozprostřený na klíně, a důstojně vstala.

Sophii zacukaly koutky úst. Moc dobře věděla, jak matka nesnáší to otcovo žoviální poplácávání. Jen otec si toho za ta léta nikdy nevšiml. Také vstala a objala matku i otce.

„Děkuju za dárek. Brzy se uvidíme,“ slíbila a zmizela v davu nakupujících.

Kritickým pohledem zhodnotila svůj obraz v zrcadle. Docela to ujde, řekla si spokojeně a natočila se, aby se viděla i z jiného úhlu. Ze zrcadla na ni hleděla štíhlá dívka ve stří-

brných šatech jednoduchého střihu, těsně obepínajících její tělo. Nad koleny se mírně rozšiřovaly, aby těsně pod kotníky v páskových střevících utvořily široký zvon. Do lodíkového výstřihu si jako šperk zvolila jednoduchý náhrdelník tvořený třemi řadami skleněných korálků, které na světle házely měňavé odlesky. Stejný šperk navlékla i na zápěstí. Dlouhé blondaté vlasy si vyčesala nahoru a vytvořila umný drdol, který ozdobila jehlicí se štrasovými korálky. Se psaníčkem barevně sladěným s botami to nemá chybu, usoudila a povzbudivě se na sebe usmála. Přesně v tom okamžiku se rozdrnčel zvonek. Fred! Naposledy pohlédla do zrcadla, přehodila přes ramena široký šál smetanové barvy s třásněmi, nadzvedla sukni a zamkla za sebou dveře bytu. Bydlela ve druhém patře, tak jen seběhla k domovním dveřím, za kterými trpělivě čekal její kamarád. Sophie pustila okraj sukně a opřela se do vchodových dveří. Když ji uviděl Fred, spokojeně mlaskl. Sophie se zamračila. Zvedl ruce.

„Promiň,“ omlouval se honem, „jsi prostě nádherná!“

Sophie pokývla hlavou a vrásky na čele jí vymizely. „Díky. Snažila jsem se. Půjdeme?“ tázavě se podívala na svého společníka. Fred pochopil a nabídl jí rámě. Zavěsila se do něj a nechala se odvést k čekající limuzíně. Kousek před ní se zastavila. „Je tohle nutné?“ nesouhlasně pokrčila nos.

„V tomto případě je,“ ubezpečil ji Fred a společně s ní nastoupil do vozu.

Bílá limuzína zastavila před budovou divadla, kde se premiéra konala, a úslužný řidič jim otevřel dveře. Fred a Sophie se vydali po schodišti pokrytém červeným kobercem do útrob reprezentativní budovy opatřené portálem s řeckým sloupovím. Po přípitku šampaňským, který jim jako pozornost nabídl personál u vchodu, byli uvedeni na svá místa do lóže s křesly polstrovanými rudým sametem, rezervovanými jen pro ně. Sophie si okouzleně prohlížela okázalou nádheru obrovského zlaceného lustru z českého křišťálu visícího ze stropu, který zářil odlesky stovek světél. Bohatá figurální vý-

zdoba a stropní fresky nymf nebo bohyň třímajících v rukou hudební nástroje ji jako vždycky úplně uchvátily. Lampičky na balkónech a lóžích osvětlovaly sošky amorků a květinové girlandy provedené umělci až do posledního detailu. Pak její zrak sklouzl na obecenstvo. Pánové v obleku nebo dokonce ve fraku doprovázeli nastrojené dámy, které si očividně na svém vzhledu daly záležet. Sophie si oddychla. Tak trochu se bála, že bude moc nóbl.

Její úvahy přerušil nejprve sporadický a posléze bouřlivý potlesk diváků vítající orchestr a jeho dirigenta. Hlediště ztmavlo a reflektory namířily na oponu. S prvními tóny známé opery se Sophie uvolnila a na rtech se jí objevil blažený úsměv. Nejráději by se roztančila! Fred s uspokojením zaznamenal, jak jeho společnice soustředěně naslouchá nádherné hudbě a excelentnímu zpěvu v podání vynikajících interpretů a po každém sólu se přidává k nadšeným ovacím obecenstva a spolu s ním volá *bravó!*

Zamnul si ruce. Jeho plán zatím vychází. Věděl, jak Sophie miluje operu, a touto drobnou lstí ji chtěl připravit na to, co měl v plánu. Jen doufal, že se Sophie nezachová jako Carmen a prsten s briliantem, dobře uschovaný v sametové krabičce v kapse obleku, neodmítne. Představení skončilo. Sophie se na něj podívala se slzami v očích.

„Děkuju za překrásný dárek k narozeninám, Frede. Máš to u mě.“

„Rádo se stalo,“ kývl Fred a přehodil Sophii přes ramena šál.

„Tak nádherná hudba a tak nešťastný osud. Proč se José nesmířil s tím, že Carmen miluje jiného?“

Pokrčil rameny. „Neunesl prohru. To se stává často, víš?“ řekl a nabídl jí rámě. Zavěsila se do něj a společně opustili lóži.

„Zvu tě na večeři. Zamluvil jsem stůl ve Four Seasons,“ oznámil Fred a zamířil k limuzíně, která na ně už čekala před budovou divadla. Sophie, pořád ještě omámená nádhernou

hudbou, která jí zněla v uších, se nechala poslušně odvést k vozu. Tentokrát nic nenamítala. Aspoň si ten večer pořádně užiju, když už tak úžasně začal, pomyslela si.

Po pětichodovém menu zakončeném crème brulée v proslazené pomerančové kůře si Fred ulehčeně oddechl: „Už do sebe nedostanu ani kousek!“

„Však jsi také nemusel sníst úplně všechno, co jsi dostal na talíř!“ smála se Sophie, která také s potížemi polykala sousta té nebeské dobroty a s lítostí nechala kousek na talíři. „Také už nemůžu. Ale bylo to vynikající! Všechno. Děkuju,“ obrátila se na Freda a vlepila mu pusku na tvář.

To je ta pravá chvíle, řekl si, zašátral v kapse a vítězně vytáhl malou sametovou krabičku. Podíval se na ni, pak na Sophii a nakonec vykoktal: „Sophie, vezmeš si mě?“ Neobratně přistrčil krabičku k Sophii a otevřel ji.

Sophie se na šperk ani nepodívala. Zamračila se a odstrčila Fredovu ruku.

„Frede, co to má znamenat? Děláš si ze mě legraci?“ řekla rozzlobeně. „Jsme jen kamarádi, proboha. Jak bych si tě mohla vzít? Ani jsme spolu nikdy nechodili! To si myslíš, že už zůstanu na ocet?“ Pohodila hlavou a odvrátila se. Do očí se jí vloudily slzy. Fred rozpačitě zavřel krabičku.

„No tak promiň,“ omlouval se. „To si rozhodně nemyslím. Jsi úžasná žena, fakt. Já vím, co chceš říct, je to všechno moc nahonem a měli bychom spolu chodit nebo žít... jenže já jsem v bezvýchodné situaci a jenom ty mi můžeš... já, já...“ zakoktal se. „Strašně moc se omlouvám, asi jsem měl začít z jiného konce. Sophie,“ vzal ji za ruku, „já potřebuju tvoji pomoc!“

Sophie ruku vytrhla, zavrtila hlavou a vstala. „Všechno jsi zkazil. Odvez mě domů, prosím.“

„Sophie, prokristapána, vyslechni mě!“ Fred uchopil dívku za obě ruce a podíval se na ni tak zoufale, že si Sophie pomalu sedla.

„Tak jo. A čekám obzvlášť dobré vysvětlení. Povídej.“

Fred si ulehčeně oddychl. „Kde bych začal? Víš přece, že mi babička a dědeček nechali slušné jmění?“

Sophie kývla.

„A o to právě jde. Ze svěřenského fondu mi jde pěkná renta, ale to brzy skončí. V závěti je podmínka, že se do pětatřiceti let musím oženit a počít dítě, abych měl nárok na celé dědictví. V opačném případě mi přestanou vyplácet rentu a já už nedostanu ani pětník,“ vysypal ze sebe.

„A mě sis vybral jako svou manželku, jo?“

„No, kdybys byla ochotná... Nejsem snad tak moc ošklivý, ne?“ Fred se tvářil tak nešťastně, že ho Sophii přišlo líto. „Jsi moje nejlepší kamarádka. Sophie, prosím!“

„Já... nezlob se, já nemůžu. Ráda bych ti pomohla, ale takhle? Není jiný způsob...?“

„Není. Bohužel. Jen svatba a dítě. Pokračovatel rodu. Aspoň že to nemusí být kluk. Jestli mi nepomůžeš ty, tak nikdo. Jsem v koncích. Zdá se mi, že všechny ženy kolem jsou buď vdané, nebo zadané. Tys byla moje jediná naděje,“ řekl malomyslně a se sklopenýma očima míchal kávovou sedlinu.

Sophie mlčela. Pravda, Fred ji urazil, ale uznala, že se takhle situace asi o moc líp řešit nedala. Nikdo to nemá v životě jednoduché. Pohládila Freda po ruce.

„Je mi to líto. Ale nedovedu si představit, že bych se vdávala bez lásky. Promiň.“

„Jasně,“ zašeptal Fred, „rozumím ti.“

Sophie si přejela rukou přes obličej. „Je toho na mě trochu moc. Odvez mě domů, prosím.“

„Sophie?“

„Hmm.“

„Mohla bys o tom aspoň přemýšlet, prosím? Přísahám, že nechám sestavit velkorysou svatební smlouvu, v případě rozvodu dostaneš velmi slušné vyrovnání. Já... promiň, teď to zní, jako bych si tě kupoval, ale... jsi má nejlepší kamarádka a...“ Fred prudce vstal a otočil se k Sophii zády. Chvilí

bez hnutí pozoroval temnou ulici za oknem salonku. Sophie k němu přistoupila a položila mu ruku na rameno.

„Chtěla bych ti pomoci,“ odmlčela se na chvíli, „ale je to pro mě moc těžké, víš? Kromě toho všichni naši známí vědí, že spolu jen kamarádíme. Hned by věděli, že za tím něco vězí. A taky neumím lhát – ani sama sobě. Zkus ještě právníky, jestli není jiná možnost, třeba na něco přijdou.“

Smutně potřásl hlavou. Nabídl Sophii rámě a dovedl ji k šatně. Přidržel jí kabát a přitom nenápadně pošeptal do ucha: „Moje nabídka pořád platí. Kdyby sis to někdy rozmyslela, ozvi se!“

Sophie zavrtěla hlavou a usmála se. „Kamarádi?“ zeptala se.

„Kamarádi,“ přikývl a otevřel dveře taxíku. „Dobrou noc!“

„Dobrou noc! A díky za nádherný večer!“ zavolala z pootevřeného okna Sophie.

Sophie stála před vchodem do domu, dokud červená brzdová světla taxíku nezmizela v zatáčce. Zhluboka se nadechla vlahého teplého vzduchu už skoro letní noci, provoněného naplno kvetoucím pustorylem. Zvedla hlavu a zadívala se na oblohu posetou miliony hvězd. Kdoví, co je tam psáno o jejím osudu? Potichu se zasmála. Povídačky! Ale stejně je to krása. Poslala hvězdám vzdušný polibek a odemkla vchodové dveře. Je čas jít spát.

To sice byl, ale... Prostě nemohla usnout. Hlavou jí vířily vzpomínky na právě proběhlý večer. Uvědomila si, že to Fred musel pečlivě naplánovat. Dobře totiž věděl, že Carmen je její neoblíbenější opera. A to menu! Přesně to, co měla ráda. Zavrtěla na polštáři hlavou. Ale jak si mohl myslet, že kývne na jeho nabídku k sňatku? Několikrát se překulila z boku na bok a pak konečně usnula.



## Kapitola 4

**S**hon všedního dne, který ji čekal v práci hned v pondělí, jí nedovolil, aby se myšlenkami na překotné zásnuby vůbec zabývala. Začínala letní sezóna, rezervace hotelových pokojů přibývaly, tržby byly stále lepší, jen... s personálem to pořád skřípalo. Sophii se dokonce v poslední době zdálo, že se na ni pokojské i recepční mračí, odpovídají jen úsečně a neochotně, a když mají možnost, otočí se k ní zády a dělají, že ji nevidí. I Sara Coleová, recepční, která vždy se Sophií vycházela bez nejmenších problémů a Sophie se na ni mohla stoprocentně spolehnout, se najednou chovala divně. Projevovalo se to jen drobnostmi: najednou neměla pero, když Sophie potřebovala v rychlosti na recepci něco podepsat, tu zapomněla, že jí něco důležitého vzkázal ředitel hotelu, a pak se horlivě omlouvala, že Sophii způsobila problémy. Sophie to přičítala jejímu přepracování. Také to nemá jednoduché, říkala si, vychovává sama malého syna. Otec od nich odešel, když bylo dítěti pět, a nechal je úplně bez prostředků. Sara na něm jen s potížemi vymáhala dlužné výživné a většinu domácnosti táhla sama. Omlouvala ji do té doby, než u ní v kanceláři zazvonil telefon.

„Slečno Walkerová,“ poznala hlas asistentky ředitele hotelu, „mohla byste co nejdříve přijít za panem ředitelem? Rád by s vámi mluvil.“

„Samozřejmě. Mohu přijít hned,“ souhlasila Sophie udiveně. Pravidelná porada byla přece včera, asi to bude něco